

Markó Béla

És hányszor még?

*Reggelre megtelt millió darázzsal
a mezítelen aranyeső-ág,
tele a kert tavaszi lánghalással,
szárnyával verdes, zúg minden virág.*

*Hányadik már ez az aranyló zápor?
Hány éve gyúl fel a sárga parázs,
s már hányadszor lelkesedem a lángtól,
ha szúrja szívem a tavasz-darázs?*

*És hányszor még? Megrémít, felkavar,
ahogy rajta marad a napvilág,
s fénylik éjjel az aranyeső-ág,*

*míg egyszer rám zúdul, halálra mar,
kering fölöttem, ujjong, szerteszáll
a sok fullánk a szélben: itt a nyár.*

Kézbe vesz s belénk olvas

*Nézegeti színes könyvét Balázs,
megunja, becsukja és félredobja,
s kirepül belőle egy-egy darázs
vagy lepke, hogyha ismét fellapozza,*

*egy fényes csillag kipördül s elgurul,
látszik, ahol megégette a Göncöl
a lapot, s egy madártoll is kihull
a mindenféle titkot rejtő könyvből,*

*ha kézbe vesz s belénk olvas egy gyermek,
vagy ránk csukja a csillagos eget
az Isten, kinyit minket, nézeget*

*reggel, hallgatja, ahogy énekelnek
kertünkben a rigók, és abbahagy
sötétedéskor, ha lemegy a nap.*

Kihűlő kertünk

*A fűben egyre lassabban köröz
a sündisznó, akár egy barnásszürke,
homályos nap, sugarastól kihűlve,
megáll, ismét elindul, rögtönöz,*

*s pályájáról egymás után letér
sok színes bolygó, sorra elszakadnak
a láthatatlan szálak, s ott maradnak
külön-külön a fák, egymáshoz ér*

*még egy-egy ághegy, de felszabadul
minden, ahogy a rendszer szertehull,
a tüzes körték egyenként keringnek,*

*ránk sem emlékszik, mindent elfelejt
a körtefa, és mindent földre ejt,
s ha hozzányúlunk, végigkarmol minket.*

Sötétedünk mi is

*Elszenesedett szilvák sisteregnek,
amint végigver a kerten a zápor,
szöcskék szikráznak, levelek peregnek,
semmi sincs már a nyári ragyogásból,*

*csak itt-ott egy parázs a fűben: tücskök,
s a bokrokon alig egy-két láng: rózsák,
szertefújja eső után a füstöt
a szél, s nézzük tündöklő kertünk romját,*

*ahogy felépült, s hirtelen leomlott,
az ajtó és ablak nélküli bokrok
gerenda-csonkjai elfeketülnek,*

*sötétedünk mi is, még megmerítjük
hűlő arcunk a fényben, s melegítjük
Balázs izzadt, kócos fején kezünket.*

Bent a mindenség

*Titkolnak tőlünk valamit a fák,
amikor arra járunk, megrezzennek,
bújtatja verebét vagy darázsát
mindegyik, s ki tudja, mit rejtegetnek*

*még, pókot, pillangót vagy csillagot,
mert ott bent élnek ők is, kint a fényben
csak zöld héj, s bent a mindenség ragyog,
felgyúl, kihűl, dereng a vaksötétben,*

*nyüzsög, és szúr, vág, harap, simogat,
kívül még ép, bent lassan szétrohad,
s rémülten figyeli saját zúgását*

*a szilvafa, mert kint még csupa nyár,
de bent a madár ide-oda jár,
s hallja az ágak csontváz-ropogását.*